

PARDUOTA DAUGIAU NEI 10 MILIJONŲ
KNYGOS EGZEMPLIORIŲ!

TROBELĖ

WM. PAUL YOUNG

Alma littera

Makas pradėjo krauti daiktus, kuriuos pavyko rasti žibintų šviesoje, bet netrukus nusprendė tai atidėti iki prašvis. Rytoj jie vis vien išvyks tik po pietų. Išsivirė paskutinį puodelį naktinės kavos ir siurbčiojo ją sėdėdamas prieš laužą, iš kurio tebuvo likusi mirkčiojančių, iki raudonumo įkaitusių anglių krūvelė. Kaip lengva paskęsti tame karščiu alsuojančių žarijų patale. Jis buvo vienas, bet ne visai. Ar tik tai ne eilutė iš Briuso Kokburno dainos „Gandai apie šlovę“? Jis nebuvo tuo tikras, bet jeigu nepamirš, grįžęs namo pasitiks. Sėdėjo pakerėtas laužo, apsisiautęs jo šiluma, ir meldėsi kalbėdamas padėkos maldas. Jam tiek daug duota! Turbūt tiksliausias žodis tam apibūdinti yra *palaimintas*. Jis buvo viskuo patenkintas, atsipalaidavęs, kupinas ramybės. Tada Makas dar nežinojo, kad per kitas dvidešimt keturias valandas jo maldos taps visiškai kitokios.

Kitas rytas, nors buvo saulėtas ir šiltas, nieko gero nežadėjo. Makas pabudo anksti, kad galėtų nustebinti vaikus skaniais pusryčiais, bet, gramdydamas prie keptuvės prikibusius blynus, nudegė du pirštus. Jam taip suskaudo, kad nuvertė viryklę su keptuve, ir į smėlį nukrito dubuo su blynų tešla. Pažadinti triukšmo ir tylaus keiksnojimo, vaikai iškišo galvas iš palapinės pasižiūrėti, kas atsitiko. O supratę pradėjo kikenti, bet užteko Makui sušukti: „Ei, tai visai nejuokinga!“ – ir jie vėl pasislėpė palapinėje, toliau krizeno savo slėptuvėje ir pro tinklinius langelius stebėjo, kas vyks ta lauke.

Taigi vietoj puotos, kurią Makas norėjo surengti, pusryčiams visi valgė šaltą dribsnių košę, tik perpus atskiestą pienu, mat beveik visas buvo supiltas į blynų tešlą. Po pusryčių Makas gerą valandą tvarkė stovyklavietę, du pirštus iškišęs į puodelį su lediniu vandeniu, kurį dažnokai teko šaldyti ledo gabalėliais, Džošo atskeltais nuo didelio ledo gabalo. Matyt, garsas apie tai pasiekė ir kitus, nes netrukus pasirodė Sara Medison, nešina vaistais nuo nudegimo; ji storai aptepė jam pirštus baltu skysčiu, ir po kelių minučių skausmas atlėgo.

Maždaug tuo metu, užbaigę tvarkyti tai, kas liepta, atbėgo Džošas ir Keitė – norėjo paklausti, ar gali paskutinį kartą paplaukioti Diusetų kanoja; abu pažadėjo apsilvilsią gelbėjimosi liemenes.

Po pirmojo privalomo neigiamo atsakymo ir ilgų vaikų maldavimų Makas pagaliau nusileido, dar kartą primindamas apie saugų elgesį kanojoje. Jis dėl jų per daug nesijaudino. Stovyklavietė buvo beveik prie pat ežero, o vaikai tikino plaukiosią palei krantą. Taigi tvarkydamasis stovyklavietėje Makas galės viena akimi juos stebėti.

Misė sėdėjo prie stalo ir spalvino knygelę, kurią nusipirko prie Multnomos krioklio. Ji tokia miela ir protinga, pagalvojo Makas, žvilgtelėjęs dukros pusėn, tvarkydamas savo paties sukeltą netvarką. Misė vilkėjo vienintelį dar švarų drabužį – raudoną suknutę su išsiuvinėtom laukinėm gėlytėm, pirktą Džozefe, kai pirmąsyk ten nuvažiavo.

Po kokių penkiolikos minučių Makas išgirdo pažįstamą balsą, nuo ežero pusės šaukiantį: „Tėveli!“ Kilstelėjo galvą. Tai buvo Keitė, kartu su broliu jie irklavo kaip tikri profesionalai. Abu klusniai vilkėjo gelbėjimosi liemenes. Jis jiems pamojavo.

Tiesiog nuostabu, kaip, rodos, nereikšmingas veiksmas ar įvykis gali apversti gyvenimą aukštyn kojom. Keitė pakėlė irklą ketindama pamojuoti, bet dėl to prarado pusiausvyrą ir apvertė kanoją. Ši virto lėtai, beveik be garso, o Keitės veidas sustingo iš siaubo. Džošas karštligiškai bandė lenktis ir grąžinti pusiausvyrą, tačiau buvo per vėlu – ir jis pranyko ten, kur pūkstelėjo kanoja. Makas jau bėgo prie vandens, neketindamas bristi, o tik būti šalia, kai jie išnirs. Pirmoji išnirė Keitė, ji blaškėsi ir šaukė, tačiau Džošo – nė ženklo. Tada staiga į viršų iškilo vandens kauburys ir pasirodė kojos, ir Makas iškart suprato, kad įvyko kažkas baisaus.

Jo nuostabai, iškart suveikė visi įgūdžiai, kuriuos buvo gavęs, kai paauglystėje lankė gelbėtojų treniruotes. Vos per kelias sekundes nusimetęs marškinius ir batus, šoko į vandenį. Visu greičiu plaukdamas penkiolika metrų iki apsvirtusios kanojos, nė nepajuto, kad vanduo ledinis, nekreipė jokio dėmesio į siaubo apimtą rėkiančią dukrą. Ji buvo saugi. Dabar visas jo dėmesys buvo sutelktas į Džošą.

Makas giliai įkvėpė ir panėrė. Nors vanduo buvo drums-
tas, vis dėlto dar gana skaidrus – galėjai matyti aplink maž-
daug per metrą. Jis greitai rado Džošą ir išvydo, kas jam at-
sitiko. Vienas gelbėjimosi liemenės dirželis buvo susipynęs
su kanojos diržu. Kad ir kaip stengėsi, Makas negalėjo jo iš-
painioti, todėl pabandė parodyti Džošui, kad tas giliau įlįstų
į kanoją, mat joje buvo šiek tiek oro. Bet vargšas berniukas iš
išgąščio tik dar labiau įtempė dirželį, kuris laikė jį po kanoja
ir neleido išnirti iš vandens.

Makas šovė į paviršių, suriko Keitei, kad plauktų į krantą,
įkvėpė oro ir, žinodamas, jog laiko lieka vis mažiau, supra-

to: arba turi padėti Džošui nusivilkti liemenę, arba atversti kanoją. Panikos apimtas Džošas neleido jam nė prisiartinti, todėl Makas pasirinko antrąjį variantą. Gal tai buvo Dievas su angelais, o gal Dievas ir adrenalinas, jis niekada to neatspės, tačiau iš antro karto jam pavyko atversti kanoją ir išlaisvinti Džošą.

Pagaliau liemenė atliko savo funkciją ir berniuko galvą iškėlė virš vandens. Makas išniro šalia Džošo, kuris buvo suglebęs ir be sąmonės, o iš jo galvos, kur trinktelėjo kanoja, kai Makas ją vertė, sruvo kraujas. Makas kaip mokėdamas išsyrk puolė daryti sūnui dirbtinį kvėpavimą, paskui visi, kurie subėgo išgirdę sambrūzdį, čiupo berniuką ir kanoją su prie jos prisikabinusia liemene ir ėmė traukti į seklumą.

Makas negirdėjo, kaip aplink jį šūkavo žmonės, vienas kitam duodami nurodymus ir kits kito klausinėdami, jis susikaupęs darė dirbtinį kvėpavimą, o krūtinėje kilo baimė. Pajutęs žemę, Džošas iškart pradėjo kosėti, vėmti vandeniu ir pusryčių likučiais. Visi iš džiaugsmo ėmė garsiai šaukti, bet Makas nekreipė į juos dėmesio. Pajutęs palengvėjimą, kad pavyko išgelbėti vaiką, jis pravirko. Staiga Keitė raudodama apsikabino jam kaklą, o kiti glėbesčiuodamiesi tai juokėsi, tai verkė.

Visi išlipo į krantą. Tarp tų, kuriuos į įvykio vietą atviliojo triukšmas, buvo ir Džesis Medisonas bei Emilis Diusetas. Visiems aplink šaukiant iš džiaugsmo, Makas girdėjo, kaip Emilis pašnibždom vis kartojo tarsi rožinio maldą: „Labai apgailestauju... Labai apgailestauju... Labai apgailestauju...“ Tai buvo jo kanoja. Tai galėjo būti jo vaikai. Makas jį susirado, apsikabino šį už save jaunesnį vyrą ir garsiai, tiesiai jam

į ausį pasakė: „Nustok! Tai ne tavo kaltė, tai niekieno kaltė, supratai?“ Jausmai staiga prasimušė pro susikaupusios kaltės ir baimės užtvanką, ir Emilis pratrūko ašarom.

Nelaimės buvo išvengta. Bent jau taip atrodė Makui.